

Worden zoals je bedoeld bent, hoe werkt dat eigenlijk?

Je bent laat vandaag. Enigszins gehaast zie ik je je fiets vastzetten aan het hek op de brug. Je rent naar de deur en ontwijkt ternauwernood een fietser, die jou uitscheldt. Een beetje bedremmeld schuif je aan tafel.

Ik heb een leiderschapstraining gehad deze week.

Dit zijn de punten waar ik aan moet werken.

Je legt een formulier op tafel waar je op geschreven hebt.

Ik laat mijn blik er snel overheen glijden.

“Langzamer spreken”, zie ik staan. “Je gevoel laten zien”.

Word je een leider, of ben je een leider?

Je kijkt me aan. *Je bent een leider die door ervaring steeds beter wordt.*

Is het een kwestie van aanleren, of afleren?

Aanleren, zeg je beslist.

Mmm interessant. Dit is zo'n onderwerp waarbij de Bijbelse werkelijkheid precies haaks staat op de werkelijkheid van de wereld van vandaag.

In de Bijbel wordt ons verteld dat we bij geboorte helemaal goed zijn. Geschapen naar God's evenbeeld, staat er letterlijk. We spraken er eerder over. Dat verwijst natuurlijk niet naar je lichamelijke aanwezigheid. Het gaat om je levensgeest. Die geest is ingedaald in je embryonale wezen in de baarmoeder van je moeder. Geincarneerd is het precieze woord. Die geest komt van God en is daarmee naadloos verbonden. Zelfs zoveel dat je niet kunt aangeven waar God's geest eindigt en die van jou begint.

Vanaf je eerste levensmoment beginnen de ervaringen waarvan sommigen je afhouden van wie je bedoeld bent te zijn. Het gaat over dingen die je aangedaan worden, maar ook dingen die je zelf doet. De uitwerking hiervan is dat je van je zelf afdrijft. Denk aan verwachtingen die je opgelegd worden en waarvan je denkt dat je er aan moet voldoen, terwijl je het eigenlijk niet wilt. Denk aan verwondingen door moeilijke ervaringen die je aangedaan zijn. Maar denk ook aan acties die je zelf genomen hebt waar je spijt van hebt.

Nu je denkt aan je leiderschap programma, kun je een actie noemen waar je nu spijt van hebt die je leiderschaps ontwikkeling negatief heeft beïnvloed?

Ik zie je even nadenken en dan langzaam zeggen: *Ja, ik herinner me er een. Dat was op de middelbare school. Een groep klasgenoten haalde een rottige strek uit met een meisje uit mijn klas. Ik weet nog dat ik het er niet mee eens was. Maar ik deed niets. Ik liet het gebeuren. Ik zag de dagen er na haar verdriet. Maar ook toen deed ik niets. Nu ik er over spreek kan ik nog voelen hoe schuldig ik me wist.*

Ik had toen op moeten staan. Ik was zwak.

Waarom deed je het niet?

Ik wilde er bij horen. Niet gezien worden als afwijkend.

Nu ik dit zeg, dit zijn precies de redenen waarom ik wel had moeten opstaan. Ik voelde me helemaal niet thuis bij die groep.

Voel je nu hoe de uitwerking is van die ervaring? En hoe die keuze je af heeft gehouden van hoe je bedoeld bent?

Je kijkt me verwonderd aan. *Ja, dat voel ik, schaamte.*

De Bijbel noemt dit “zonde”. In India noemen ze dit “karma”.

Het is dat wat tussen jou en diepe zelf in staat, en daarmee ook wat er tussen jou en God in staat.

Het jammere is dat het zonde begrip in de afgelopen eeuw verworpen is tot een moralistisch spruitjes begrip. Weinig mensen spreken er nog over. Ze voelen het als een beperking van hun vrijheid. Het is verbonden geraakt aan ouderwetse normen waar veel mensen afstand van willen nemen.

Het is echt jammer want het zonde begrip is juist een geweldig sterk fenomeen dat je helpt in je spirituele reis om te worden zoals je bedoeld bent. Jij hebt het gevoeld toen je geen actie nam voor het meisje in je klas. En juist dat gevoel is zo waardevol, dat stimuleert je om het in het vervolg anders te doen. Tegen jezelf te zeggen: zo wil ik het dus niet!

Maar nu nog een vraag voor je:

Hoe kun je zonde opruimen uit je leven?

Je kijkt me verloren aan. *Je gaat me nu waarschijnlijk uitleggen dat ik moet bidden?*

Denk eerst even terug aan je verhaal over het meisje uit je klas. Hoe kun je deze ervaring schonen?

Mmm, ik zou haar kunnen bellen en haar zeggen dat het me nu nog spijt.

En dan? Wat zou ze doen, denk je.

Dat weet ik niet. Maar misschien is wel blij met mijn telefoontje.

Dat kan. Er is iets wat je aan haar zou kunnen vragen. Wat zou dat zijn?

Ah, je ogen lichten op, vergeving, dat zou ik kunnen vragen.

Juist, dat zet je vrij van deze ervaring.

Nu terug naar het begin. De Bijbelse werkelijkheid is dat je wordt zoals bedoeld bent door je zonde op te ruimen. Het vertrekpunt is dat je helemaal ok bent en dat je hersteld kunt worden, geheeld tot wie je werkelijk bent. Zie je het contrast met het

leiderschapsprogramma, waar je werkt aan je ontwikkelpunten vanuit het beginpunt dat je niet volmaakt bent?

Diep van binnen ben je OK, maar er staan dingen tussen je echte zelf en wie je nu bent in deze wereld. Daar mag je van vrijkomen.

Dat is anders dan: ik ben niet goed genoeg, ik moet veranderen, werken aan mezelf.

Je kijkt me energiek aan. *Wat bijzonder, wat een inzicht. Ik word er eigenlijk blij van.*

Ja, zonde en vergeving. Zware taal, misschien, maar wel heel belangrijke begrippen. Ik wil je graag iets meegeven daarover. Iets dat mezelf enorm ontroerd heeft. Je moet eens kijken naar de film "the Mission". Op youtube kun je de mooiste scene hieruit bekijken. Robert de Niro speelt een hoofdrol. Hij is een schurk die de lokale bevolking misbruikt in de tijd van de Spaanse kolonisten in Zuid Amerika. Wanneer hij echt spijt heeft van zijn daden neemt hij een groot net en stauwt dat vol met zware spullen. Hij bindt er een touw aan en klimt daarmee de berg op naar het dorp van de lokale bevolking. Om zichzelf te straffen. Het is een letterlijke last. En dan komt de scene waarop de lokale bevolking hem vergeeft en zijn touw doorsnijdt en de last in de afgrond laat vallen. Hij valt hartstochtelijk huilend op zijn knieën en komt dan echt vrij van de last van zijn misdaden. Het is mooiste scene die ik ken van vergeving.

Ik pak mijn computer en zoek op youtube deze scene op. Samen kijken we.

Ik zie hoe je geroerd raakt bij de scene waarop Robert de Niro breekt en de stamleden elkaar verwonderd aankijken.

Je kijkt een tijdje voor je uit en zegt dan bedachtzaam:

Ik heb niet dezelfde daden verricht, maar wat ik je vertelde over het meisje in mijn klas die ik had kunnen helpen, moeten helpen, heeft wel dezelfde uitwerking op me. Ik voel me er schuldig onder. Het heeft me verzwakt. Ik had op moeten staan. Dat gaat me niet meer gebeuren.

Ik glimlach om je jeugdige opsprong. Pas op, we blijven allemaal mensen....

